

N:o 12.

Af Herr August Petersson: Om ändring af § 9 i Bevillningsstadgan.

Vid så väl 1876 som 1877 års riksdagar har af mig blifvit väckt förslag om ändring af Bevillningsförordningens 9 § 2 och 3 mom., i syfte att få hvarje rörelse och näring beskattad i den ort den drifves; men vid båda dessa riksdagar har Bevillnings-Utskottet funnit för godt afstyrka förslaget på ytterst klena skäl, som talade föga för en sådan afstyrkan. Förslaget blef dock under behandlingen inom Andra Kammaren vid båda riksdagarne genom votering godkändt, och Utskottets afstyrkande förslag förkastadt. Frågan blef också båda gångerna, till följd af Kamrarnes olika beslut, föremål för gemensam votering, som utföll så, att den vid 1876 års Riksdag afslogs med den ringa majoriteten af 27 röster och vid senaste riksdag med endast 12 röster. Frågan är således icke obekant inom riksdagen, och den föreslagna förändringen af Bevillningsförordningen är så högst nödvändig och af behovet påkallad, att det förefallit många jemte mig högst besynnerligt, att en så orättvis och för staten skadlig bestämmelse fått gälla så länge utöfver den tid, då detta orimliga förhållande blifvit inom den lagstiftande församlingen påpekadt, samt en rättvis förändring föreslagen i nu gällande bestämmelse i Bevillningsförordningen, ty sådan ordalydelsen nu är i de uppgifna momenten, lider staten ovilkorligen förlust i det afseendet t. ex., att bevillning icke kan påföras handlande, som äro boende i en del af riket, för rörelse som de utöfva i annan del af landet, emedan, då den handlande skall bevillningstaxeras der han är mantalsskrifven och hufvudsakligen drifver sin rörelse, det är omöjligt för komitéer i man-

talsskrifningsorten att, äfven om de ega kännedom om filialafdelningarne, hvilket kan vara ganska osäkert, kunna påföra en rättvis bevilning för en handelsrörelse, som drivves på långt aflägsna ställen. Och orättvis är ifrågavarande förordning i de uppgifna momenten i så fall, att, der sådan filialhandel obeskattad utöfvas under den för sådan rörelse gynsamaste tiden af året, de handlande på dessa orter, som för slik rörelse erlægga sin bevilning, icke allenast lida ett stort intrång i sin affärsrörelse, utan jemväl få oakortadt betala den kontribution som dem påförts, samt med harm se att en del af deras yrkesbröder kunna till följd af ett par ord i Bevilningsförordningen gå helt och hållet fria från beskattning, hvarigenom staten hvarje år förlorar ganska betydliga belopp.

Då nu Bevilningsförordningen vid 1876 års riksdag förändrades derhän, att bank-, jernvägs- och kanalbolag skola till staten erlægga bevilning å de ställen der bolagets rörelse drivves, vare sig genom hufvud-, afdelnings-, eller kommissionskontor, eller vid större och mindre stationer, så är det för mig oförklarligt, hvarföre icke den af mig åberopade paragrafen bör förändras så, att rättvisa i beskattning må kunna ske i angifna förhållande.

På grund af de skäl, hvilka förekommit så väl här som i mina förut ingifna motioner, dem jag äfven denna gång åberopar, tillika med de många och talande skäl, som anförts vid frågans behandling de omnämnda riksdagarne, i så väl Första som Andra Kammaren, får jag härmed värdsamt föreslå:

att i Bevilningsförordningens 9 § andra punkten ordet "hufvudsakligen" måtte utgå, samt att i tredje punkten ordet "förmämligast" uteslutes.

Och anhåller jag, att Bevilnings-Utskottet, till hvilket jag her motionen skall remitteras, må, för den händelse motionens uppställning kan dertill föranleda, med den rätt Utskottet tillkommer, och i betraktande af den uppgift som åligger detsamma, vidtaga den ändring i mitt förslag, som kan finnas lämplig och ledande till denna angelägna frågas snara och välbehöfliga lösning i den rigtning jag antydt.

Stockholm den 21 Januari 1878.

August Petersson.